# KDO ASI

Vida tělo, je na kousky: zde jakoplíce, tu prýmozek,
tam pseudokostra. Nevím, kdo plive na brousky,
ale vidím neskutečně zostra,

ze mě do země a zpátky fascinuji se, jak osciluji doly
a vrty za nehlučného pohybu kladky, z níž nemohu
být vyhozen, pouze zapůjčen malířům pro
kubistické črty,

avšak ty mě znáš lépe, ty jim ruku veď, a jak to
říkáš? Že žádný z mých životů tě nevytřepe?

A do pout ze želez že napluje flotila tvých
plachetnic a z ráhnoví zamávání smázne mi
nepaměť a vytrhne z těch skic a já zkratnu v předvoj
blesku, vymrštěný do nebe, a co sjede, nebude ničím
menším než jarním sluncem při rozbřesku –

Lásko, ale já už tolik nocí nespal, že mi teď zavřou
oči. Nezlob se, až někdy příště, je mi to líto.

Budou to dělat pomalu, budou mě řezat pomalu, na
kousky, nevím, kdo plive na brousky, vím jen, že
nejsou to plíce, čím dýchám, a že smrt není to.